

[Oluf Pedersen.]

En saadan Udtalelse i den givne Situation er simpelt hen falsk Vidnesbyrd; det kan ikke være dansk Tale. Og naar man nu i en L. S.-Udtalelse fra Aarhus kræver at blive fri for de retsmæssige offentlige Afgifter af Jorden, foruden for Renter, Afdrag og andre Ydelser, samt desuden at faa højere Priser, saa ved jeg, at de Herrer fra den Side ikke taler paa den danske Bondes Vegne, thi saa ringe er den danske Bonde ikke.

Hele denne Tale om elendige Forhold i Danmark, saadan som jeg nylig saa den i et Smudsblad, hvis Navn jeg ikke her vil nævne, Talen om, at Danmark var en Fattiggaard, medens man i samme Blad fortalte om en Mand, der var i Stand til at ordne det hele — denne Tale er helt ved Siden af. Det er den samme sjove Mand, der siger, at Tiden ikke er til Snak, men samme Dag udsender han en offentlig Proklamation om, at der ikke er blevet givet ham Tid nok til Snak. Det er saa urimeligt, at det er fuldkommen latterligt, og det beviser, at dette Medlem af Tinget ikke engang tager sig selv alvorligt.

Det rigtige Forhold er — det ved jeg fra mine Rejser i Sverige, Holland, Belgien, Schweiz, Tjekkosllovakiet, Italien, Tyskland, Litauen, Letland, Polen, Estland —, at Danmark har en høj Levestandard, og det gælder baade Bonde og Arbejder. Der er ingen Grund til at laste Reden, men derimod til at søge at gøre Forholdene bedre, retfærdigere og friere og at gøre en Indsats der, hvor jeg altid har ønsket, Retsforbundets Indsats skulde gøres: Gør ikke vort Arbejde ringere! Ærede Medlemmer ved, at jeg ikke har nægtet mig at øve Kritik, men den har altid været positiv. At Resultatet ikke er blevet saa godt, kan jeg kun beklage — det skyldes ikke Mangel paa god Vilje fra min Side.

Vi ved ikke i Dag, hvordan det bliver i Fremtiden. Der er mange Bekymringer hos Regeringen, og jeg deler en Del af disse Bekymringer. De foreliggende Lovforslag peger ikke langt ud i Fremtiden, alle er de rent midlertidige. Men det staar for mig saadan, at der i Fremtiden ikke bliver et saa rigt Danmark, at vi kan faa Raad til at opretholde Udbytningen. Det, der er tabt udadtil ved Tab af Samhandelen, maa vindes indadtil ved en retfærdigere Fordeling. Efter disse Lovforslag beskærer man Indtægten af Arbejde. Det maa jeg desværre ogsaa anse for nødvendigt, og vi skal være glade til, ja, meget glade, om det ikke bliver værre.

Men Lovforslagene berører ikke de ar-

bejdsfrie Indkomster. Jeg klager ikke derover, thi det Problem maa løses for sig. Paa Rigsdagens Bord ligger et Forslag fra os, der gaar ud paa at afskaffe Monopoler og Særrettigheder i Forbindelse med en Gennemførelse af en almindelig og ligelig Formue- og Gældsnedskrivning. Dette Spørgsmaal vil melde sig til Løsning. Det kommer en Dag i al sin Vælde og kræver en retsindig Lovgivning paa Linie med, hvad der skabtes af Bondefrigørelsens Mænd. Naar denne sørgelige Krig nærmer sig sin Afslutning, kommer der en Tid, hvor Folkene vil kræve, at Retten skal hævdes baade Borgerne og Folkene imellem, og at vor personlige Frihed skal respekteres. Da er Tiden inde til denne Sags heldige Løsning. Det staar for mig saaledes, at vi har Pligt til at forberede denne dybt gaaende Reform, saaledes at den kan gennemføres bedst muligt til alles Tarv, Danmark til Ære og vort Folk til Gavn.

Aksel Larsen: De 7 ærede Medlemmer, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch saa træffende har betegnet som den femte Kolonne her i Salen, har følt sig foranlediget til gennem Ritzaus Bureau at udsende en Protest mod den Maade, hvorpaa disse Lovforslag er behandlet, en Protest mod den korte Frist, der er levet dem til at gennemgaa Forslagene. Jeg er som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch af den Mening, at det var formelt fuldkommen forkert og forkasteligt, at denne Protest blev udsendt. Der var rig Lejlighed til at protestere her i Tinget, hvis man vilde. I Fortrykket, Sp. 4219, ser man, at Tingets højtærede Formand udtrykkelig har begæret Tingets Samtykke til at lade Forslagene behandle, og at ingen har gjort Indsigelse, og derfor kan man nok finde det malplaceret, naar de, der paa rette Tidspunkt og paa rette Sted forsømmer eller glemmer at gøre Indsigelse, bagefter ligervis en anden Hr. Flovmand render til Ritzaus Bureau for at protestere.

Nu er der selvfølgelig ogsaa den Mulighed, at denne Protest er udsendt paa den Maade, som sket er, fordi man havde visse Hensigter dermed, Hensigter, som ganske utvivlsomt næres af en femte Kolonne.

Jeg finder i øvrigt, at Protesten mod den paastaede korte Frist, der er givet Tinget til at sætte sig ind i Lovforslagene, ikke alene formelt, men ogsaa reelt er fuldkommen uberettiget. Dette Kriselovskompleks er nemlig for en Gangs Skyld virkelig let overskueligt, selv om det er omfangsrigt, og hertil kommer, at det lang Tid i Forvejen var sivet ud, hvad det